ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ "ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ,,

Πασχαλινὰ ἔθιμα καὶ παραδόσεις ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον

Καμπάνα τὸ σύμβολο τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ προέλευσις τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν αὐγῶν. Ὁ δρόμος τοῦ αὐγοῦ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς. Ὁ πρόεδρος τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν καὶ τὸ «τρέξιμο τοῦ αὐγοῦ». Ἡ καθιέρωσις τοῦ ψητοῦ ἀρνιοῦ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΜΑΣ ΘΕΛΟΥΝ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΜΑΣ ΣΠΡΩΧΝΕΙ ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΦΥΣΗ

Τὸ Πάσχα εἶναι ἡ πιὸ ὡραία, ἡ πιὸ γραφικὴ καὶ χαρούμενη γιορτή. Μαζὶ μὲ τὸ θρησκευτικό του μήνυμα, φέρνει καὶ τὴν ἐπιθυμία νὰ βγῆ κανεὶς ἔξω καὶ νὰ χαρῆ τὶς μέρες αὐτὲς τῆς σχόλης τὴν ἀνοιξιάτικη λιακάδα καὶ τὸν μυρωμένο ἐξοχικὸ ἀέρα.

Ὑπάρχει μιὰ πολὺ παλαιὰ παροιμία ποὺ λέει: «Τὰ Χριστούγεννα μᾶς τραβοῦν μέσα στὸ σπίτι, γύρω ἀπὸ τὴ θαλπωρὴ τοῦ τζακιοῦ, ἐνῷ τὸ Πάσχα μᾶς σπρώχνει ἔξω κοντὰ στὰ λουλούδια». Συμπεραίνομε λοιπὸν πὼς κάθε ἄλλο παρὰ ἀποκάλυψη τῶν μοντέρνων καιρῶν εἶναι ἡ συνήθεια τοῦ πασχαλιάτικου «γουὴκ—ἔντ».

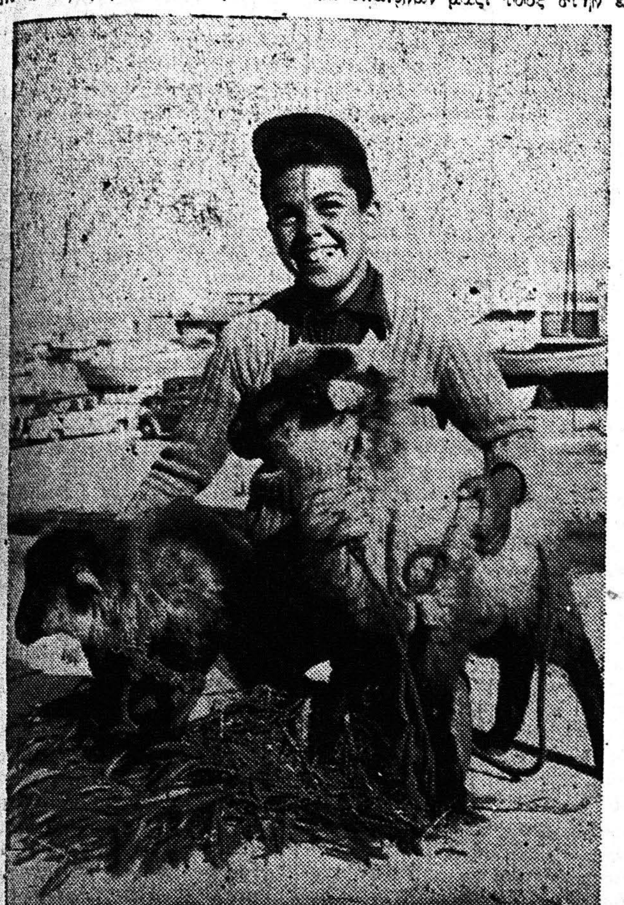

...Τὰ θύματα τοῦ Πάσχα

♣

Ὁ τρόπος ποὺ γιορτάζεται τὸ Πάσχα στὶς διάφορες χῶρες παρουσιάζει μιὰ θαυμαστὴ ποικιλία. Σχεδὸν κάθε τόπος ἔχει τὰ δικά του ἔθιμα καὶ τὶς δικές του χαρακτηριστικὲς παραδόσεις. Ἀλλὰ ὑπάρχουν ὡρισμένα σύμβολα, πασχαλινά, ὅπως οἱ καμπάνες, τὸ ἀρνὶ μὲ τὰ βαμμένα αὐγά, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ πῆ κανεὶς πὼς ἔχουν καθιερωθῆ σ' ὅλο τὸν χριστιανικὸ κόσμο.

Ἡ καμπάνα ἔρχεται πρώτη μέσα στὴ νύχτα ν' ἀναγγείλη στοὺς πιστοὺς μὲ τὸ χαρούμενο πανηγυρικὸ χτύπημά της τὸ μεγάλο μήνυμα. Γι' αὐτὸ καὶ καθιερώθηκε παντοῦ σὰν χαρακτηριστικὸ σύμβολο τῆς Ἀναστάσεως.

Πότε ἀκριβῶς ἐμφανίστηκε ἡ καμπάνα δὲν τὸ γνωρίζουμε. Φαίνεται πὼς πρωτοεμφανίστηκε σὲ κάποια πολὺ μακρυνὴ ἐποχή, ὅταν οἱ ἄνθρωποι δίπλα στὰ διάφορα φυλαχτὰ ποὺ κρεμοῦσαν στὸ λαιμό τους θέλησαν νὰ προσθέσουν καὶ μιὰ μικρὴ καμπάνα ποὺ «διώχνει τὰ κακὰ πνεύματα».

Ἀργότερα πολύ, στὰ χρόνια τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἡ ἐκκλησία ἐχρησιμοποίησε ἕνα εἶδος καμπάνας γιὰ νὰ καλῆ τοὺς πιστοὺς στὴν λειτουργία. Τὴν πρώτη καμπάνα ἀκριβῶς ὅμοια μ' αὐτὲς ποὺ ἔχομε σήμερα, τὴ βρίσκομε τὸ 714 στὴν Κόρντοβα τῆς Ἰσπανίας. Κάποιος θρῦλος λέει, πὼς πρὶν ἀπὸ 13 αἰῶνες, κάποιος Βιθέντιος ἀπὸ τὴ Ρώμη, θέλοντας νὰ κάμη μιὰ σπουδαία δωρεὰ στὴν ἐνορία του, κάθησε κι' ἔφτιαξε μιὰ καμπάνα μεγάλη, [illegible], ποὺ στὴν ἐποχή της θεωρήθηκε θαῦμα. Στὸ ἐσωτερικό της σκάλισε τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ καὶ τὸ δικό του.

♣

Πάνω σ' ἕνα ἀρχαῖο κινέζικο χειρόγραφο, διαβάζομε, πὼς ὁ λαός, γιὰ νὰ γιορτάση τὴν ἐποχὴ τῆς πρώτης μετὰ τὴν ἐαρινὴ ἰσημερία σελήνης, συνήθιζε νὰ κάνη πελώρια κατανάλωση αὐγῶν.

Οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ κανονικοὶ ἱερεῖς συνήθιζαν νὰ νηστεύουν αὐστηρὰ ὅλη τὴ Μεγάλη Σαρακοστή. Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα πρόφιμα ποὺ ἐξαφανίζονται ἀπὸ τὸ τραπέζι εἶναι καὶ τὰ αὐγά, τὰ ὁποῖα δὲν τὰ σήκωναν διόλου ἀπὸ τὰ κοτέτσια, ἀλλὰ τ' ἄφηναν ἐκεῖ ποὺ τὰ γεννοῦσαν οἱ κόττες. Καὶ καθὼς μαζεύονταν πολλὰ γιὰ νὰ μποροῦν ἀργότερα νὰ τὰ ξεχωρίζουν τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ λιγώτερο φρέσκα «τὰ μπογιάτιζαν μὲ διάφορα ζωηρὰ χρώματα». Τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα τὰ ἔπαιρναν μαζί τους στὴν ἐκκλησία καὶ τὰ μοίραζαν σὲ φίλους καὶ συγγενεῖς.

♣

Στὰ χωριὰ τοῦ Ποατοῦ τῆς Γαλλίας πρὸ ἑβδομήντα ἀκόμα ἐτῶν, ἡ «συλλογὴ τῶν αὐγῶν» γινόταν ὡς ἑξῆς: Τὸ πρωΐ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου μιὰ θορυβώδης συντροφιὰ παιδιῶν μὲ ἐπικεφαλῆς ἱεροσπουδαστὰς μαζεύονταν ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

Ὅλα μαζὶ τότε μὲ φωνὲς καὶ τραγούδια περιώδευαν ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι, ἀπὸ στάνη σὲ στάνη, μάζευαν ἄφθονα αὐγὰ ποὺ τοὺς ἔδινε ἡ νοικοκυρά, γιὰ τοὺς φτωχούς. Ἀλλοίμονο στὴ χωρικὴ ἐκείνη ποὺ ἀπὸ τὴν τσιγγουνιά της δὲν ἔδινε αὐγὰ στοὺς μικροὺς γιὰ τοὺς φτωχούς. Τὰ παιδιὰ μάλιστα ἀπομακρύνονταν λίγα βήματα ἀπὸ τὴν ἐξώπορτά της, ἄρχιζαν νὰ κοροϊδεύουν θορυβωδῶς, τραγουδῶντας διάφορα πειραχτικὰ τραγούδια εἰς βάρος της.

Στὴν Ἰταλία διατηρεῖται ἀκόμη τὸ παλιὸ ἔθιμο τοῦ «αὐγοῦ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς». Ὅποιο δηλαδὴ αὐγὸ «γεννηθῆ τὴ μέρα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, τὸ φυλᾶνε καὶ τὴν Κυριακὴ τὸ βάζουν στὴ μέση τοῦ πασχαλιάτικου τραπεζιοῦ. Πιστεύεται πὼς θὰ φέρη τύχη σ' ὅλη τὴν οἰκογένεια. Σ' ἄλλες ἰταλικὲς περιοχὲς συνηθίζεται ἡ ἀνταλλαγὴ ψεύτικων αὐγῶν ἀνάμεσα στοὺς γονεῖς καὶ τὰ παιδιά. Τὰ παιδιὰ ὅμως γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ πάρουν τὸ αὐγό τους, θὰ πρέπει πρῶτα νὰ ζητήσουν συγγνώμη γιὰ ὅλες τὶς ἀταξίες ποὺ ἔχουν κάνει.

Ὑπάρχει μιὰ συνήθεια καὶ στὴ Γερμανία. Ἀπὸ τὴν παραμονὴ ὁ οἰκοδεσπότης νὰ κρύβη αὐγὰ στὶς πιὸ ἀπίθανες γωνιὲς τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ κήπου. Τὸ πρωΐ τοῦ Πάσχα ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ἀρχίζουν τὶς ἐξερευνήσεις γιὰ νὰ βροῦν τὸ αὐγό τους, γιατὶ μέσα τὸν περιμένει μιὰ μικρὴ ἔκπληξις. Τὸ τί γίνεται, ἰδίως ὅταν τὰ παιδιὰ ἔχουν στὸν κῆπο νὰ ἀνακαλύψουν τὰ αὐγὰ δὲν περιγράφεται. Φωνές, γέλια, κακό, εὐθυμία. Κι' ἔτσι τὸ πάσχα παίρνει μιὰ μορφὴ ἐντελῶς οἰκογενειακῆς γιορτῆς.

Ἡ συνήθεια τοῦ πασχαλιάτικου αὐγοῦ ὑπάρχει καὶ στὴν Ἀμερική. Ὁ ἴδιος ὁ πρόεδρος καλεῖ παιδάκια ποὺ τὰ δέχεται τὸ πρωΐ τοῦ Πάσχα στὸν κῆπο τοῦ Λευκοῦ Οἴκου, γιὰ νὰ πάρουν μέρος στὸ «τρέξιμο τοῦ αὐγοῦ». Ὁ καθένας πρέπει νὰ κυλήση τὸ αὐγὸ ποὺ πῆρε πάνω στὴ μαλακὴ χλόη, προσέχοντας νὰ μὴ τὸ σπάση ἕως ὅτου τὸ μπάση σ' ἕνα γυριστὸ πλάγια καλαθάκι, ποὺ βρίσκεται λίγο μακρυὰ καὶ ποὺ σημαίνει βέβαια καὶ τὸ τέλος τῆς κούρσας. Στὴν Ἀμερικὴ ἐκτὸς τῶν αὐγῶν προσφέρεται κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα καὶ ἕνα ἄλλο δῶρο: Κουνέλια.

♣

Ἀλλὰ ἀναμφισβήτητα τὴν πρώτη θέση στὸ πασχαλινὸ τραπέζι ἔχει τὸ ψητὸ ἀρνί. Ὁ θρῦλος λέει πὼς τὸ πρωτοκαθιέρωσε ὁ Μωϋσῆς διατάζοντας τοὺς πιστούς του νὰ θυσιάσουν ἕνα ἀρνὶ τὴ νύχτα στὴ δεκάτη τετάρτη καὶ δεκάτη πέμπτη ἑνὸς μηνός, ποὺ φαίνεται ν' ἀντιστοιχεῖ στὸ μῆνα τοῦ δικοῦ μας Πάσχα.

Καὶ ἡ θυσία αὐτὴ ἔπρεπε νὰ γίνεται σὲ ἀνάμνηση τῆς νύχτας ἐκείνης, ποὺ τὸ αἷμα ἑνὸς ἀρνιοῦ ἔσωσε ἀπὸ τὴ σφαγὴ ὅλα τὰ πρωτότοκα παιδιὰ τῶν Ἑβραίων.

Ε. Β.

ΝΥΚΤΑ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Δεῦτε λάβετε φῶς!

Τῆς δ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ Θ. ΛΙΒΙΕΡΗ

Ἀφοῦ κατὰ τὸ Μεγάλο Σάββατο τὴν ἑσπέραν κατὰ πρῶτον ψάλλεται ὁ κανὼν «Κύματι θαλάσσης», ποὺ τελειώνει στὴν θύουρα τῆς πίστεως πρὸς τὸν παθόντα καὶ ταφέντα Κύριο «ἀγαλλιάσθω ἡ κτίσις καὶ εὐφραινέσθωσαν πάντες οἱ γηγενεῖς», ὀλίγον πρὸ τῆς δωδεκάτης ὡς γνωστὸν τὰ φῶτα σβήνουν καὶ ἕνα γλυκὸ σκότος περιβάλλει ἐκκλησίαν καὶ ἐκκλησίασμα, ἕνα γλυκὸ σκότος ποὺ συμβολίζει τὴν δύσιν τοῦ παλαιοῦ κόσμου καὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ νέου, τοῦ ἀναστηθέντος σὺν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Ἐνῷ λοιπὸν πέριξ τῆς Ἁγίας Τραπέζης ποὺ συμβολίζει τὸν τάφον τοῦ Κυρίου, ἱερεῖς καὶ ψάλται ψάλλουν τό, «Ἰδοὺ σκοτία καὶ πρωΐ», τὸ ἐκκλησίασμα μὲ δέος καὶ μία μυστικὴ χαρὰ περιμένει τὸν ἱερέα νὰ προβάλη πρὸ τῆς Ὡραίας Πύλης καὶ νὰ ἀκούση τὸ χαροποιὸν «Δεῦτε λάβετε φῶς». Καὶ σὲ λίγο ἡ ἐκκλησία λάμπει ἀπὸ ἕνα κῦμα φωτός. Αὐτὸ τὸ φῶς οἱ πιστοὶ θὰ τὸ μεταφέρουν στὸ σπίτι τους, μὲ αὐτὸ θὰ σταυρωθῆ ἡ θύρα καὶ θὰ περιφερθῆ κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ κήπου, ἐὰν ὑπάρχη καὶ κατὰ τὴν ἱερὰ συνήθεια θὰ διατηρηθῆ μέχρι τῆς Ἀναλήψεως μὲ τὸ φῶς τοῦ κανδηλιοῦ.

Τὸ φῶς αὐτὸ τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν νύκτα τῆς Ἀναστάσεως μεταφέρεται στὸ κάθε χριστιανικὸ σπίτι, εἶναι ἕνα σύμβολον, ἕνας τύπος τοῦ ἄλλου, τοῦ πνευματικοῦ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός, τὸ ὁποῖον ἐπήγασε ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ ἀναστάντος Σωτῆρος καὶ ἐφώτισε τὰς σκέψεις, τὰς συνειδήσεις καὶ τὰ αἰσθήματα τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν τῆς Γῆς. Τοῦ φωτὸς αὐτοῦ λοιπὸν καλούμεθα νὰ γίνωμεν μέτοχοι συνδεόμενοι μετὰ τοῦ ἀναστάντος Σωτῆρος, ὁ ὁποῖος εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, καθὼς ὁ ἴδιος διεκήρυξε καὶ καθὼς ὁ Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστὴς εἰς τὸ ἀναστάσιμον Εὐαγγέλιον λέγει:

Ὁ ἀναστὰς Κύριος εἶναι τὸ ἀνέσπερον φῶς, τὸ ζωοποιόν, τὸ χαροποιόν, τὸ ὁδηγητικόν. Τὸ φῶς τοῦ ἀναστάντος Σωτῆρος ποὺ μὲ τὰς θερμογόνους ἀκτῖνας του, διαλύει τὰ σκότη, τὰς ἁμαρτίας καὶ τοὺς παγετῶνας τοῦ μίσους. Καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ τοῦνελ τοῦ θανάτου τὸ μεταβάλλει εἰς φωτεινὸν προθάλαμον τῆς αἰωνιότητος.

Ἡ πρόσκλησις αὐτὴ τοῦ ἱερέως τὸ «Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτὸς» ποὺ ἀπευθύνεται στὸ ἐκκλησίασμα, σημαίνει δεῦτε λάβετε φῶς τὰ ἄτομα, τὰ ἔθνη, αἱ κοινωνίαι διὰ νὰ εὕρητε τὴν πραγματικὴν εὐτυχίαν. Δεῦτε λάβετε φῶς οἱ ἰσχυροὶ τῆς Γῆς, διὰ νὰ κυβερνήσετε μὲ ἀγάπην καὶ δικαιοσύνην τοὺς λαούς.

Δεῦτε λάβετε φῶς οἱ σοφοὶ τῆς γῆς, διότι ὁ ἀναστὰς Ἰησοῦς εἶναι ἡ ἄπειρος σοφία. Δεῦτε λάβετε φῶς ὅλοι οἱ ἐσκοτισμένοι καὶ πεπλανημένοι τῆς ζωῆς. Δεῦτε λάβετε φῶς ὅλοι οἱ καταφρονημένοι καὶ τ' ἀποσκούβαλα τῆς γῆς».

ΒΑΣΙΛΕΙΑ Θ. ΛΙΒΙΕΡΗ

ΤΟ ΕΣΠΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΗΣ

Εἶναι νύχτα γλυκειά, καὶ τὸ φεγγάρι
δὲ βγαίνει νὰ σκεπάση ἄστρο κανένα·
περίσσια, μύρια, σ' ὅλη τους τὴ χάρη
λάμπουν ἄλλα μονάχα, ἄλλα δεμένα·
Κάνουν καὶ κεῖνα Ἀνάσταση ποὺ πέφτει
τοῦ ὁλόστρωτου πελάου μέσ' στὸν καθρέφτη
. . . .
Μέρα εἶναι Ἀγάπης. Ἅδης ἐνικήθη·
καίονται τὰ σπλάχνα, καίονται τὰ στοιχεῖα
καὶ ἡ πυρκαϊὰ τοῦ Κόσμου ἀναγαλλιάζει
καὶ κατ' Αὐτὸν τὴ σπίθα της τινάζει.
. . . .

Δ. ΣΟΛΩΜΟΣ

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΑΣΤΗΜΕΝΟ ΣΩΤΗΡΑ

ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΕΜΜΑΟΥΣ

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΟΝ ΕΓΝΩΡΙΣΑΝ...

Καθὼς ἱστοροῦν τὰ Εὐαγγέλια, μετὰ τὴ σύλληψη καὶ τὴ σταύρωση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἱ μαθητές καὶ οἱ ὀπαδοί Του διασκορπίστηκαν μέσα στὴν Ἱερουσαλὴμ ἢ στὰ περίχωρα καὶ κρύφτηκαν, ὅσο μπόρεσαν, προφυλαγμένοι, «διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων», μήπως τοὺς κυνηγήσουν καὶ τοὺς ἐξοντώσουν καὶ ἐκείνους. Καὶ περίμεναν νὰ ἡσυχάσουν κάπως τὰ πράγματα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ βγοῦν καὶ νὰ φύγουν.

Δύο λοιπόν, ἀπὸ τοὺς πιστοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Κυρίου, τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα, προτοῦ ἀκόμη πληροφορηθοῦν γιὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ Δασκάλου τους, ἀποφάσισαν, καὶ μὲ πολλὲς προφυλάξεις, βγῆκαν ἀπὸ τὴν πόλη καὶ πῆραν τὸν δρόμο γιὰ τοὺς Ἐμμαοὺς, μιὰ κώμη, μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἐκεῖ θὰ ἦταν ἥσυχοι ὥσπου νὰ ἰδοῦν τί θὰ ἀπογινόταν.

Καθὼς λοιπὸν προχωροῦσαν, τὸ δρόμο γιὰ τοὺς Ἐμμαοὺς, οἱ δυὸ μαθητές, γεμάτοι λύπη, συζητοῦσαν μεταξύ τους γιὰ ὅλα ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν γίνει ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες καί, βέβαια, θ' ἀναρωτιόνταν ἂν ὁ Δάσκαλός τους, ποὺ εἶχε πεθάνει τόσο μαρτυρικὰ καὶ τὸν εἶχαν θάψει, θὰ ἀνασταινόταν, ὅπως τοὺς εἶχε βεβαιώσει...

Ἐνῷ κουβέντιαζαν στὸν ἔρημο δρόμο, καὶ ἀναλογίζονταν αὐτά, νά καὶ σὲ κάποιο σημεῖο, συναντοῦν ἕνα νέον ἄντρα, ντυμένο λευκὸ ἱμάτιο, ποὺ φαινόταν ν' ἀκολουθῆ, ἀπὸ πρωτύτερα, τὸν ἴδιο τὸ δικό τους δρόμο.

Μήτε ποὺ μποροῦσε νὰ τὸ βάλουν στὸ νοῦ τους ὅτι ἀκριβῶς ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος συνοδοιπόρος τους ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς, ὁ Δάσκαλός τους— γιατὶ ὁ Κύριος εἶχε κάνει ἔτσι ποὺ νὰ μὴν τὸν ἀναγνωρίζουν, ἂν καὶ Τὸν ἔβλεπαν ἀνάμεσά τους.

Ὅταν Τὸν πλησίασαν καὶ χαιρετίστηκαν, ἐπάνω στὶς πρῶτες κουβέντες, τοὺς ἐρώτησε γιατὶ δείχνουν τόση πίκρα καὶ τί τοὺς ἀπασχολοῦσε νὰ εἶναι ἔτσι λυπημένοι.

Τότε, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο, ποὺ τὸν ἔλεγαν Κλεώπα, γύρισε καὶ τοῦ εἶπε:

— Μονάχα ἐσύ, στὴν Ἱερουσαλήμ, δὲν ἔμαθες αὐτὰ ποὺ γίναν ἐκεῖ, ἐτοῦτες τὶς μέρες;

—Ποιά, δηλαδή; ἔκαμε, ἀνήξερος τάχα, ὁ Χριστός.

Καί, τότε οἱ δυὸ τοῦ εἶπαν τὰ καθέκαστα γιὰ τὸν Ἰησοῦ, τὸν Προφήτη ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ: Πὼς ἦταν μεγάλος προφήτης, θεόσταλτος. Πὼς οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες τῶν Ἑβραίων, ἀπὸ φθόνο γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ τοῦ ἔδειχνε ὁ Λαός, Τὸν καταδίκασαν σὲ θάνατο καὶ Τὸν σταύρωσαν.

—Ὡστόσο, πρόσθεσαν, ἐμεῖς πιστεύουμε πὼς Αὐτὸς εἶναι, ποὺ θὰ ἐλευθερώση τὸν Ἰσραήλ! Καὶ πραγματικά, ἔπρεπε ν' ἀναστηθῆ, καθὼς εἶχε ὑποσχεθῆ σ' ὅλους, σὲ τρεῖς ἡμέρες ἀπὸ τὸ θάνατό Του. Μά νά, σήμερα εἶναι ἡ τρίτη ἡμέρα καὶ δὲν ξέρουμε τί γίνεται. Γιατὶ κάποιες ἀπὸ τὶς γυναῖκες μας, μᾶς ἀναστάτωσαν, γιατὶ πῆγαν στὸ μνῆμα τοῦ Δασκάλου καὶ δὲν βρῆκαν ἐκεῖ τὸ νεκρὸ καὶ ἦρθαν καὶ εἶπαν, ὅτι εἶδαν ἀγγέλους, ποὺ τοὺς ἀναγγείλαν πὼς ὁ Κύριός μας ζῆ. Καὶ μερικοὶ ἀπὸ μᾶς τρέξαν, πραγματικὰ στὸ μνῆμα του καὶ τὸ βρῆκαν ἄδειανό, καθὼς τὸ εἶπαν καὶ οἱ γυναῖκες. Μά, ἀλλοίμονο... Ἐκεῖνον δὲν τὸν εἶδαν!

Τότε ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε:

—Ἄ, χαζοὶ καὶ λιγόπιστοι, ποὺ δὲν πιστεύετε ὅλα αὐτά, γιὰ τὰ ὁποῖα ἔχουν μιλήσει οἱ προφῆτες! Δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ πάθη ὅλα αὐτὰ ὁ Χριστὸς καὶ νὰ κερδίση τὴν δόξα Του;

Καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς ἀναφέρη τί εἶχαν πῆ γι' Αὐτὸν οἱ προφῆτες τοῦ Ἰσραήλ, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν Μωϋσῆ καὶ ὕστερα τοὺς ἄλλους ὅλους. Καὶ τοὺς ἐξήγησε ὅλα ὅσα γι' Αὐτὸν ἱστοροῦσαν οἱ Γραφές.

Ἔτσι, κουβεντιάζοντας, ἔφτασαν ἴσαμε τὸ χωριὸ καὶ ἐνῶ πήγαιναν νὰ μποῦν μέσα στὴν πόλη, ὁ Ἰησοῦς κοντοστάθηκε, δείχνοντας τάχα πὼς Αὐτὸς πηγαίνει μακρύτερα.

Καὶ τότες, οἱ μαθητὲς Τὸν κάλεσαν μαζί τους καὶ Τοῦ εἶπαν:

—Δὲν ἔρχεσαι ἀπόψε μαζί μας! Θὰ μείνουμε ἐδῶ, στοὺς Ἐμμαοὺς. Γιατὶ νά, βράδυασε τώρα καὶ πέρασε ἡ μέρα— ποῦ θὰ πᾶς μέσα στὴ νύχτα;

Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀκολούθησε καὶ μπῆκαν στὸ χωριὸ καὶ ἔμειναν στὸ ἴδιο σπίτι μαζί τους.

Καὶ ὅταν κάθησαν νὰ δειπνήσουν, ὁ Χριστὸς πῆρε τὸ ψωμὶ ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἀφοῦ τὸ εὐλόγησε, ἔκοψε καὶ τοὺς ἔδωσε νὰ φάνε.

Καὶ τότε, μονομιᾶς, ἄνοιξαν τὰ μάτια τῶν δυὸ μαθητάδων καὶ Τὸν γνώρισαν— μὰ Αὐτὸς ἀμέσως ἐξαφανίστηκε ἀπὸ δίπλα τους!

Καὶ αὐτοὶ καταστενοχωρήθηκαν, ποὺ δὲν εἶχαν καταλάβει, πὼς ἔρχονταν ὅλον ἐκεῖνο τὸ δρόμο συντροφιὰ μὲ τὸ Δάσκαλό τους καὶ λέγαν μεταξύ τους:

—Τί πάθαμε ἀδερφέ μου! Δὲν καιγόταν ἡ καρδιά μας, καθὼς μᾶς μιλοῦσε στὸ δρόμο καὶ μᾶς ἐξηγοῦσε τὶς Γραφές;

Καί, τὴν ἴδια ἐκείνη ὥρα, μέσα στὴ νύχτα, σηκώθηκαν καὶ ξαναγύρισαν στὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ βρῆκαν τοὺς ἕντεκα μαθητὲς τοῦ Κυρίου, στὸ σπίτι ποὺ εἶχαν κρυφὰ συναχθῆ, καθὼς καὶ ἄλλους ὀπαδοὺς Του ἐκεῖ, καὶ λέγαν μεταξύ τους, ὅτι πραγματικὰ ὁ Κύριος εἶχε ἀναστηθῆ καί, μάλιστα πὼς εἶχε ἐμφανισθῆ στὸν Πέτρο Σίμωνα.

Καὶ τότε καὶ οἱ δυό, ποὺ εἶχαν ἔρθει ἀπὸ τοὺς Ἐμμαοὺς, διηγήθηκαν σὲ ὅλους τὰ περιστατικὰ τῆς συνοδοιπορίας τους μὲ τὸν ἀναστημένο Σωτῆρα καὶ πὼς Τὸν ἀναγνώρισαν τὴ στιγμὴ ποὺ εὐλόγησε καὶ τοὺς ἔδινε τὸ ψωμί.

Καὶ ὅλοι πιὰ χάρηκαν καὶ δοξολόγησαν τὸ Θεό.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ
Μεγάλη ἀτμοπλοϊκὴ ἐκδρομὴ μὲ τὸ πολυτελὲς
Υ/Π OLYMPIA
Ἀναχώρησις ἐκ Πειραιῶς τὴν 20ὴν Ἰουνίου
Ἐπιστροφὴ ἐκ Νέας Ὑόρκης τὴν 24ην Αὐγούστου
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ — ΕΓΓΡΑΦΑΙ
ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΤΑΞΙΔΙΩΝ «Δ Ι Α Ν Α»
ὁδὸς Σταδίου 48, τηλ. 231–722, 234–246, 221–976
ΑΘΗΝΑΙ
ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ
ΤΙΜΗ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟΥ ΜΕΤ' ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ ΔΡ. 13.500

ΛΑΜΠΡΗ

Δρᾶμα καὶ θᾶμα τοῦ Ἀπριλίου γιορτὴ καὶ τοῦ Κυρίου
Λαμπρή,
μυστικὸ ρόδο ποὺ οἱ σκληροὶ γεννοῦν τοῦ μαρτυρίου
Σταυροί,
Χαρᾶ τῶν ἄδολων καρδιῶν καὶ τῶν ὁλόασπρων κρίνων
Λαμπρή,
βοήθα, τὴν δόξα του ξανὰ τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων νὰ βρῆ.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΣ Θ' ΑΤΕΝΙΖΗ ΠΑΝΤΟΤΕ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟΝ

Ὡς σύμβολον ἀγάπης καὶ πολιτισμοῦ

Τοῦ συνεργάτου μας δικηγόρου
κ. ΞΕΝ. ΧΑΤΖΗΣΑΡΑΝΤΟΥ

Μετὰ τὸ σκότος τοῦ τάφου καὶ τὸν σπαραγμὸν τοῦ Γολγοθᾶ ἡ Ἀνάστασις. Ἡ ἀνθρωπότης ὅλη, ἐπὶ εἴκοσι αἰῶνας τώρα, συγκλονίζεται καὶ συγκινεῖται βαθύτατα ἀκόμη καὶ πάντοτε ἐπὶ τῇ ἀνατολῇ τῆς μεγάλης αὐτῆς ἡμέρας, ἂν καὶ μακροὶ ἐκυλίσθησαν αἰῶνες εἰς τὴν ἄβυσσον τῶν αἰώνων. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ, νικήσαντος τὸν θάνατον καὶ ἀποτινάξαντος τῆς εὐτελοῦς ὕλης τὸ ἄχθος, σκορπίζει εἰς τὸν κόσμον καὶ θὰ σκορπίζη πάντοτε τὸ αὐτὸ θάμβος καὶ τὴν αὐτὴν ἔκστασιν, ἡ ὁποία κατέπληξε τὴν κουστωδίαν, ὅταν εἶδε τὸν Ἰησοῦν, συντρίβοντα τοῦ Θανάτου τὰ δεσμὰ καὶ νὰ ἐξέρχηται τοῦ τάφου ἐν μέσῳ θείας αἴγλης καὶ ἀνεσπέρου φωτός... Ὁ Χριστὸς διὰ τῆς ζωῆς Του καὶ τοῦ θανάτου Του ρίπτει ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Γῆς τὴν λαμπρότητα ἑνὸς αἰωνίου ἔαρος, ὅπου ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ταπεινοί, περιφρονημένοι, ἁμαρτωλοί, πιστοί, ἀπόβλητοι τῆς κοινωνίας, ἠμποροῦν νὰ καταφύγουν καὶ νὰ ἀναζητήσουν τὴν εὐφροσύνην. Ἀπὸ τὸν Γολγοθᾶν ἀνέτειλε ὁ λαμπρότερος ἥλιος ποὺ ἐφώτισε καὶ ἐθέρμανε ποτὲ τὴν ἀπέραντον Γῆν, ὁ ἥλιος τῆς ἀγάπης, καὶ ἐξεπέμφθη ὁ πελώριος πίδαξ φωτὸς ποὺ ἔγινε ὁ οὐρανὸς τῆς συνειδήσεως. Εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν εἰσώρμησε, ὅπως ὠκεάνειον κῦμα τὸ αἴσθημα, καὶ εἰς τὸν ἀέρα, τὸν κορεσμένον ἀπὸ βιαιότητας καὶ ἀγριότητας, σκιρτοῦν πλέον αἱ τρυφεραὶ προσδοκίαι, αἱ γλυκεῖαι ἀγαλλιάσεις καὶ αἱ μεγάλαι ἐλπίδες. Ἡ ἀγάπη, ἡ συγγνώμη, ἡ ἀνεξικακία, ἡ ψυχικὴ εἰρήνη κυματίζουν εἰς τὸν ἱστὸν τοῦ νέου κόσμου ὡς ξεδιπλωμένη σημαία. Ὁ ἄνθρωπος εἰσέρχεται εἰς τὸν ὡραῖον κόσμον τῆς ἀμοιβαιότητος, ἀναγνωρίζει τὸν ἄλλον ἄνθρωπον ὡς ἀδελφόν του, εἴτε εἶναι ἡμεδαπὸς ἢ ἀλλοδαπός, πλούσιος ἢ πτωχός, ἐπιφανὴς ἢ ἀφανὴς καὶ γίνεται πλέον ἀντιληπτὸν ὅτι ὅλοι προέρχονται ἀπὸ τὴν αὐτὴν πηγήν, διατρέχουσι τὴν ἰδίαν τροχιὰν ἐξελίξεως καὶ προορίζονται νὰ πληρώσουν τὸν αὐτὸν σκοπόν.

Ἡ ἀνθρωπότης, ὁσονδήποτε καὶ ἂν ἀπεμακρύνθη τῆς αἰωνίας γραμμῆς τὴν ὁποίαν ἐσημείωσε μὲ τὰς σταγόνας τοῦ θείου αἵματός του ὁ θεμελιωτὴς τῆς ἠθικῆς ὡραιότητος, ἐπανέρχεται καὶ θὰ ἐπανέρχεται πάντοτε ὡς ἱκέτις εἰς τὴν πηγὴν τῆς ἀναμνήσεως Ἐκείνου, ἀτενίζουσα πρὸς τὸν Σταυρόν, ὁ ὁποῖος κατέστη ἀπὸ συμβόλου ἀτιμώσεως σύμβολον τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ...

ΞΕΝΟΦ. Ι. ΧΑΤΖΗΣΑΡΑΝΤΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ 13ης ΜΑΪΟΥ
Καὶ ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗΝ θὰ κυκλοφορῆ
ΤΟ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΑΧΗΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ